

igen. Det er det, som er mig magtpaaliggende; Formen, under hvilken det kan ske, vil jeg gerne forhandle med det ærede Medlem om.

Niels Rasmussen: Den højtærede Minister maa ikke misforstaa mig. Jeg har ikke ment at komme ind paa en Myndighed som den af en æret Folketingsmand ved Behandlingen af Sagen i Folketinget omtalte, og om hvilken den vedkommende Folketingsmand stillede et Ændringsforslag, som blev forkastet. Efter dette Ændringsforslag vilde man have indført en Slags Appellinstans, som de Sager, der blev behandlet i Københavns Kommune, kunde indankes for, men det er ikke min Mening. Jeg vil ikke sætte en Myndighed over Københavns Kommunalbestyrelse, jeg vil blot tage denne ud af det Forhold, som den kommer til at staa i til dens Modpart, og lade en anden afgøre Tvistemaalet. Det er ikke en ny Myndighed, jeg vil have, der er allerede Forslag til Myndigheden her i Lovforslaget. Jeg vil ikke noget der udover, thi den egner sig fortræffeligt til at bruges.

Poul Rasmusen: Den højtærede Indenrigsminister udtaler sig paa en noget mærkelig Maade. I samme Øjeblik, som jeg har sagt, at det Materiale, jeg havde indsamlet, offentliggjorde jeg, siger den højtærede Minister, at jeg samler Materiale ind, og saa „ruger jeg over det“ og vil ikke sende dette videre. Den højtærede Minister gør sig der skyldig i en Forveksling. Jeg sagde ikke, at ingen andre maa faa det at vide; men medens den højtærede Minister vil have, at jeg skal sende det til Boligkommissionen, sagde jeg, at Materialet skal offentliggøres, saa at alle kan faa dette at se. Det Materiale, jeg har indsamlet i Øjeblikket, har jeg først faaet i Hænde lige før Mødets Begyndelse og har endnu ingen Bestemmelse truffet om, hvad jeg agter at gøre med det.

Men saa kom den højtærede Minister med en Hentydning. Han sagde, at han kunde ikke forstaa, hvad der havde stødt mig saa meget ved denne Kommissions Sammensætning. Vil den højtærede Minister dermed insinuere, at det f. Eks. skulde have stødt mig, at jeg ikke personlig var blevet Medlem? (*Indenrigsministeren:* Bevares!). Nej, den højtærede Ministers Svar er ogsaa ganske tydeligt; det er Tonen, som er det afgørende. Men jeg vil sige til den højt-

ærede Minister, at jeg troede, den højtærede Minister vidste, at jeg i Forvejen havde saa meget at tage Vare paa, at jeg ikke havde ringeste Ønske om at komme ind i denne Kommission. Jeg beder den højtærede Minister ikke misforstaa dette, dette er sagt i ramme Alvor og ikke i den ironiske Tone, den højtærede Minister bruger. Nej, det, jeg kritiserer, er Ministeriets Fremgangsmaade i dette Tilfælde som i saa mange andre, hvor det søger paa alle mulige Maader at faa sine egne Partifæller sat ind paa de forskellige Pladser.

Indenrigsministeren (Rode): Ja, det ærede Medlem (Poul Rasmusen) kan jo blive ved med at sige dette; men saa maa han ogsaa paavise det. Hvor er der til Kommissionen foretaget saadanne Valg, at de berettiger den Bebrøjdelse, det ærede Medlem fremsætter? Jeg har overfor det ærede Medlem sagt, at saa vidt jeg kan se, er der flere Medlemmer af det konservative Folkeparti i denne Kommission, end der er radikale Venstremænd. Kan det ærede Medlem modbevise det, saa gør det!

Christiansen: Jeg vil gerne sige til det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Poul Rasmusen), at selv om nu efter hans Ønske Boligkommissionen havde beskæftiget sig med de Oplysninger, som det ærede Medlem ved en anden Lovs Behandling fremkom med, om, hvilke Kvistetager i København der formentlig kunde indrettes til Beboelse, selv om Boligkommissionen indgaaende havde beskæftiget sig med det og søgt yderligere Oplysninger, forudsætter jeg alligevel, at det ærede Medlem dog vilde have anset det for rimeligt, at Københavns Kommune havde faaet Løjlighed til at udtale sig om, hvorvidt den kunde billige det. Vi har dog nu en Gang Bygge love, Sundhedsvedtægter, Brandreglementer og meget andet, som, efter at Kommunalbestyrelsen har vedtaget dem, sendes til Ministeriet, underkastes Behandlinger i Ministeriet og endelig stadfæstes efter maaske at være vendt tilbage til Kommunalbestyrelsen med Rettelser en eller to Gange. Selvfølgelig maatte Kommunalbestyrelsen have Lov til at udtale sig om Sagen, og selvfølgelig kunde der ikke være Tale om at give generelle Tilladelser i saadanne Forhold. Jeg tror i det hele taget, at noget af den Diskussion, der her føres fra det ærede Medlems Side, bunder i, at han følger for lidt med i,